

Sygnatura akt II K 535/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Dominika Lechowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 VII 2015 roku sprawy

A. D.,

syna A. i E. z d. K.,

urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 lutego 2015 roku w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki S. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego A. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k., wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres roku;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 2 k.k., na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów zalicza okres zatrzymania jego prawa jazdy od 11 lutego do 21 lipca 2015 roku;

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 270 złotych, w tym, na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu 200 złotych opłaty.

Sygnatura akt II K 535/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 lutego 2015 roku A. D. pił piwo. Następnie, około godziny 20:35 ruszył samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ze S. do J.. Tam, na ulicy (...), został zatrzymany do kontroli drogowej. Miał wówczas 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia A. D. k. 8-9,

protokół badania trzeźwości k. 2)

A. D. nie był dotąd karany za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 22)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż w dniu zdarzenia pił piwo, a następnie kierował samochodem ze S. do J.. W tej ostatniej miejscowości został zatrzymany do kontroli drogowej. Oskarżony wyraził zgodę na wymierzenie mu wnioskowanej kary.

Takie wyjaśnienia A. D. uznano za wiarygodne. Fakt picia przez niego alkoholu został potwierdzony wynikami badania jego trzeźwości. To, iż w tym stanie prowadził samochód również wynika ze wspomnianego protokołu. Brak było powodów do podważania wiarygodności oskarżonego w odniesieniu do tego, jaki alkohol pił oraz jaką trasą poruszał się przed kontrolą drogową.

Ustalenia faktyczne oparto również na dowodach z dokumentów – protokole badania trzeźwości oraz danych o karalności oskarżonego. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Ich rzetelności nie kwestionowano w toku postępowania.

Oskarżony przyznał, iż to on 11 lutego 2015 roku na drodze ze S. do J. kierował samochodem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Potwierdziły to inne dowody zebrane w sprawie. Stąd jego sprawstwo w odniesieniu do tego zachowania nie budziło wątpliwości.

Ustalono, iż oskarżony w dniu zdarzenia prowadził samochód marki S. (...) po ulicach na drodze ze S. do J.. Stanowiło to kierowanie pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym. Oskarżony miał wówczas 0,64 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, co oznacza, iż znajdował się w stanie nietrzeźwości, zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k. Jego zachowanie wypełniało zatem znamiona z art. 178a § 1 k.k.

Oskarżony w czasie zdarzenia nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby jego swobodę działania lub podejmowania decyzji. Na jego zdolność do zawinienia nie miał wpływu wypity alkohol, skoro sprawca spożywał go dobrowolnie, a upojenie nie przyjęło formy patologicznej. Z tego powodu uznano go za zdolnego do zawinienia w odniesieniu do przypisanego działania.

Z podanych powodów A. D. uznano za winnego tego, że w dniu 11 lutego 2015 roku w J. województwo (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,64 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym samochód marki S. (...) nr rej. (...), to jest występku z art. 178a § 1 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako znaczną. Ma na to wpływ istotne natężenie jego nietrzeźwości, kierowanie samochodem na stosunkowo długim odcinku, wieczorem. Zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, spowodowane przez to zachowanie, było wysokie.

Okolicznościami łagodzącymi dla oskarżonego były: jego dotychczasowy tryb życia oraz postawa w czasie postępowania. A. D. nie był dotąd karany za przestępstwa, zarabkuje z prac dorywczych, utrzymuje dwoje dzieci. W czasie procesu przyznawał się do zarzucanego czynu, wyjaśniał jego okoliczności, przystał na wymierzenie zaproponowanej kary. Na tej podstawie można ocenić go jako osobę przestrzegającą co do zasady reguł prawa, prowadzącą prawidłowy tryb życia, podatną przez to na oddziaływanie nawet stosunkowo łagodnych sankcji. Dodatkową okolicznością łagodzącą dla sprawcy był fakt, iż uzgodnił on wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy, a więc dążył do jak najszybszego poniesienia narzuconych mu konsekwencji własnego, bezprawnego działania.

Biorąc pod uwagę konieczność zarobkowania przez oskarżonego oraz brak jego stałego zatrudnienia, nie sięgnięto po karę ograniczenia wolności. Zasadnym było natomiast orzeczenie wobec sprawcy kary grzywny. Ma on możliwości

zarobkowe, aby taką karę uiścić. Jej wysokość, dostosowaną do wagi czynu, ale też pozostałych, powołanych wyżej okoliczności, ustalono na 100 stawek dziennych. Wysokość jednej stawki, ze względu na to, że A. D. uzyskuje dochody z prac dorywczych, nie posiada majątku, określono na 20 złotych.

Ze względu na to, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego czynu obowiązywały inne regulacje, dotyczące świadczenia pieniężnego oraz zakazu prowadzenia pojazdów, niż w chwili orzekania, Sąd zobowiązany był ustalić, czy te wcześniejsze przepisy nie są względniejsze, a więc, czy nie będą miały zastosowania do czynu A. D.. Art. 49 § 2 k.k. nakazuje aktualnie orzeczenie wobec sprawcy czynu z art. 178a § 1 k.k. świadczenia pieniężnego i to w wysokości co najmniej 5.000 złotych. W brzmieniu obowiązującym w marcu 2015 roku umożliwiało jedynie orzeczenie takiego świadczenia, nie określając przy tym dolnej granicy jego wysokości. Art. 42 § 2 k.k. w obecnej treści nakazuje orzeczenie wobec sprawcy podobnego czynu zakazu prowadzenia pojazdów na okres nie krótszy niż 3 lata. W dniu popełnienia przez oskarżonego zarzucanego czynu przepis ten dolną granicę okresu obowiązywania zakazu ustalał, zgodnie z art. 43 § 1 k.k. na rok. Jest więc niewątpliwe, że względniejsza była w tym zakresie ustawa obowiązująca w dacie popełnienia czynu i to ją, w myśl regulacji art. 4 § 1 k.k., należało w tej sprawie zastosować. Z tego powodu do orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów i świadczenia pieniężnego użyto art. 42 § 2 k.k. i art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu z marca 2015 roku, nie zaś w treści aktualnie obowiązującej.

Sąd zobowiązany był do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów. Z uwagi na stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, jaki swoim czynem spowodował, ale również na to, że następnie przyznał się do winy i zaakceptował zaproponowane mu warunki odpowiedzialności, okres obowiązywania zakazu określono na rok. Jego zakresem objęto prowadzenie pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, a więc takiego rodzaju, jak prowadzony przez sprawcę w czasie zdarzenia. Na poczet zakazu zaliczono, na podstawie art. 63 § 2 k.k., okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od 11 lutego do 21 lipca 2015 roku.

Nie było konieczne, dla precyzyjnego określenia zakresu obowiązywania środka wskazanie, zawarte we wniosku Prokuratora, iż dotyczyć on miał „wszelkich pojazdów mechanicznych”. Art. 42 § 2 k.k. przewiduje konieczność orzeczenia zakazu wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju. Wystarczającym jest wobec tego, przy zawężeniu zakresu obowiązywania zakazu, określenie rodzaju pojazdów, których ma dotyczyć. Określenie „pojazdy mechaniczne” odpowiada więc tym wymogom, gdyż jednoznacznie określa, w wypadku braku dalszych wyłączeń, że zakaz ma odnosić się do wszystkich pojazdów tego rodzaju. Niepotrzebnym, powtórnym byłoby więc dodawanie słowa „wszelkich”, gdyż powieliła ono zakres obowiązywania zakazu, wynikający z bardziej zwięzłego sformułowania.

Słowo „wszelki” jest bowiem zaimkiem komunikującym, że to, o czym mowa w zdaniu, dotyczy wszystkich rodzajów obiektów, stanów rzeczy lub sposobów działania, nazywanych przez rzeczownik. Określenie kategorii pojazdów jako „mechaniczne” automatycznie oznacza, że obejmuje ona wszystkie rodzaje pojazdów mechanicznych. To samo wynikać by miało z użycia postulowanego we wniosku słowa „wszelkie”. Jest to zatem, jak wskazano wcześniej, tylko powtórzenie, bez żadnego znaczenia merytorycznego. Mogło zostać zatem pominięte, by wyrok nie zawierał słów zbędnych, pozbawionych istoty. Określenie charakteru zakazu bez owego sformułowania nie oznacza zmiany zakresu jego obowiązywania, co wykazano powyżej.

Aby uzmysłowić sprawcy możliwe konsekwencje jego działania, zasadnym było orzeczenie świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość tego świadczenia określono na 200 złotych, biorąc pod uwagę wysokość dochodów i wydatków oskarżonego, jak również wagę jego czynu.

Od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zasądzono, wobec tego, że wnosił o to Prokurator, na podstawie art. 627 k.p.k. koszty sądowe w kwocie 270 złotych, w tym, na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzono mu 200 złotych opłaty